

Sygn. akt X Ka 251/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2014 roku Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO **Bogusław Orzechowski**

Sędziowie: SO Mariusz Jackowski - spr.

SR (del.) Przemysław Hałasa Protokolant st. sekr. sąd. Michał Zborowski

przy udziale Prokuratora Andrzeja Józwicka

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2014 roku

sprawy **E. (...)** S.

oskarżonej o czyn zart. 177 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 12 grudnia 2013 roku, sygn. akt II K 880/12

orzeka:

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy ; kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

X Ka 251/14

UZASADNIENIE

E. (...) S. została oskarżona o to , że – w dniu 25.10.2004 r. około godz. 20.30 w miejscowości M. , gmina P. na skrzyżowaniu ulic (...) naruszyła nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art.25 u.1 Ustawy o ruchu drogowym w ten sposób , że kierując samochodem osobowym marki (...) , numer rejestracyjny (...) i zbliżając się do skrzyżowania nie zachowała szczególnej ostrożności oraz wykonując manewr skrętu w lewo nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost , w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z samochodem osobowym marki (...) , numer rejestracyjny (...) kierowanym przez P. A. , czym spowodowała u pasażerki (...) – B. W. obrażenia ciała w następstwie , których wyżej wymieniona zmarła w szpitalu w dniu 20.11.2004 r. , tj. o czyn z art.177 par. 2 kk .

Sąd Rejonowy w Piasecznie wyrokiem z dnia 12.12.2013 r. uniewinnił oskarżoną od zarzucanego jej czynu .

Apelację od w/w wyroku na niekorzyść oskarżonej złożył prokurator , zarzucając orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych poprzez wyrażenie błędnego poglądu , iż zebrane dowody nie pozwalają na uznanie sprawstwa oskarżonej ; naruszenie art.7 , 410 i 424 par.1 kpk poprzez dowolną ocenę dowodu w postaci opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego oraz wniósł o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania .

Sąd Okręgowy zważył , co następuje .

Apelacja wniesiona w sprawie przez prokuratora nie jest zasadna i w konsekwencji nie zasługuje na uwzględnienie . .

Przede wszystkim , wbrew pogładowi skarżącego zawartemu w środku odwoławczym i jego uzasadnieniu , brak jest podstaw , aby uznać , iż postępowanie dowodowe w sprawie wymaga uzupełnienia , w szczególności poprzez dokonanie

czynności konfrontacji pomiędzy opiniami biegłych z zakresu ruchu drogowego . Sąd Rejonowy – jak wynika z akt sprawy – dążył do wyjaśnienia prawdy materialnej , przeprowadzając niezbędne dowody osobowe , z dokumentu , dopuszczając dowód z opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego . Należy przy tym uwzględnić , iż ratio legis art.201 kpk jest przeprowadzanie konfrontacji między opiniami biegłych w sytuacji , gdy wydane opinie są wewnętrznie niesprzeczne i pełne . Należy w tym miejscu przypomnieć , iż pierwsza opinia , biegłego z zakresu ruchu drogowego J. G. została wydana w czasie , gdy postępowanie znajdowało się na początkowym etapie , nie weszło w fazę in personam . Z natury rzeczy więc – uwzględniając też , iż opinii nie można było uzupełnić wobec śmierci J. G. – ta pierwsza opinia nie może być uznana za opinię spełniającą wyżej wskazane kryteria , a w konsekwencji nie można na jej podstawie czynić ustaleń faktycznych . Z kolei , drugą opinię , wydaną przez biegłego W. M. również – w omawianym aspekcie – należy uznać za wadliwą . Biegły W. M. – jak sam przyznał - nie uwzględnił w sprawie wszystkich dowodów , w szczególności osobowych , nadto wypowiedź tego biegłego w kwestii prędkości samochodu (...) , w szczególności co do możliwości prowadzenia tego pojazdu z prędkością większą niż wyliczona w opinii / w szczególności z prędkością ok. 140 km/h / jest sprzeczna wewnętrznie , a biegły nie uzasadnił szerzej , dlaczego – w końcowej części swojej wypowiedzi – wyłącza tą ostatnią możliwość / k-459 , 460 / . W tych warunkach opinia biegłego W. M. również musi być uznana za wadliwą , co rodzi konsekwencje w postaci m.in. niecelowości konfrontacji tej opinii z opinią trzeciego z biegłych – W. P. . Tym bardziej , iż biegły W. M. – poza ogólnikami – nie uzasadnił , dlaczego wskazuje na przyczynienie się oskarżonej do wypadku drogowego .

Powyższych wad nie posiada opinia wydana przez biegłego z zakresu ruchu drogowego W. P. . Opinia biegłego W. P. / k-495 i n. / zawiera tak sprawozdanie , jak i oparte o nie rzeczowe , logiczne i przekonujące wnioski , uwzględnia całość zebranego w sprawie materiału dowodowego . Jest znamienne , iż skarżący praktycznie nie wskazuje , jakie wady posiadać ma rzekomo opinia W. P. . Biegły W. P. konsekwentnie wykazuje okoliczność przekroczenia w stopniu rażącym przez kierującego samochodem (...) administracyjnie dozwolonej prędkości – o ok. 45,7 km/h / o ok. 65 % / . Ponadto biegły W. P. wskazuje , iż na miejscu zdarzenia nie ujawniono śladów hamowania samochodu (...) przed zderzeniem z samochodem (...) , a teoretycznie ujmując , jeżeli przed zderzeniem samochód (...) był hamowany to prędkość początkowa tego pojazdu wynosiła 142,7 km/h . Przeprowadzona przez biegłego W. P. symulacja wykazała , że od momentu ruszenia samochodu (...) do momentu zderzenia upłynął czas ok. 3,26 s , w chwili ruszenia samochodu (...) samochód (...) jadący ze stałą prędkością 115,7 km/h znajdował się w odległości ok. 104 m przed miejscem zderzenia . Gdyby samochód (...) jechał z dozwoloną administracyjnie prędkością to kierujący tym pojazdem nie musiałby podejmować żadnych manewrów obronnych , a do wypadku by nie doszło . Jednocześnie biegły wskazał na nieprawdopodobieństwo podniesionej przez skarżącego wersji wykonywania przez kierującą samochodem (...) manewru skrętu w lewo z tzw. najazdu . Konkluzja ta zbieżna jest z linią obrony oskarżonej . W ocenie biegłego W. P. bezpośrednią przyczyną wypadku było nieprawidłowe zachowanie kierującego samochodem (...) , który zbliżając się do skrzyżowania nie zachował szczególnej ostrożności i w rażący sposób przekroczył dozwoloną administracyjnie prędkość 70 km/h . Według biegłego W. P. brak jest podstaw do oceny , że kierująca samochodem (...) zachowaniem swoim przyczyniła się do wypadku , nie miała ona możliwości oceny prędkości samochodu (...) z odległości ponad 100 m .

Należy w tym miejscu podnieść , iż zgodnie z art.25 u.1 ustawy – prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem zbliżając się do skrzyżowania jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony , a jeżeli skręca w lewo , także jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost lub skręcającemu w prawo . Jest to tzw. zasada prawej strony i ma ona zastosowanie nie tylko na skrzyżowaniu , ale także w razie przecinania się kierunków ruchu poza skrzyżowaniem / art.25 u. 3 powołanej ustawy / . W orzecznictwie przyjmuje się , że w przepisie tym nie określa się wprawdzie , jaka odległość powinna dzielić ów pojazd zbliżający się do skrzyżowania dróg , aby można było bezpiecznie wjechać drogą o podporządkowanym ruchu na to skrzyżowanie i wykonać zamierzony skręt , ale zawarta w nim zasada nie nasuwa wątpliwości co do tego , że odległość bezpieczna jest ściśle uzależniona od szybkości pojazdów zbliżających się do skrzyżowania i że należy ją oceniać z punktu widzenia bezpieczeństwa ruchu . Uwzględniając słuszność tego poglądu staje się jasne , że nie zawsze ten , kto wjechał na skrzyżowanie z drogi podporządkowanej – mimo formalnego naruszenia art.25 u.1 ustawy – prawo o ruchu drogowym – może być uznany za sprawcę wypadku . Może być ekskulpowany w sytuacji , gdy jadący drogą

z pierwszeństwem przejazdu poruszał się na tyle z nadmierną prędkością , że wprowadziło go to w błąd , co do możliwości bezkolizyjnego przejazdu przez skrzyżowanie . Taki słuszny pogląd wyraził autorytet w zakresie m.in. przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji R. S. / Przepisy przeciwko bezpieczeństwu powszechnemu i w komunikacji . Rozdział XX i XXI kodeksu karnego. Komentarz str.297 i n. Warszawa 2000 / . Z tą ostatnią sytuacją – co potwierdza opinia biegłego W. P. – mamy do czynienia w niniejszej sprawie .

„ Ocena „ sytuacji drogowej dokonana przez świadka P. M. , na którą powołuje się skarżący w uzasadnieniu apelacji jest subiektywną oceną uczestnika ruchu drogowego . Niezależnie do okoliczności , iż skarżący pomija elementy niekorzystne dla kierowcy samochodu (...) / a korzystne dla kierującej samochodem (...) / , wynikające z zeznań powyższego świadka jak chociażby nadmierna prędkość tego pierwszego pojazdu / k-57 i n. / , to podnieść należy , iż w postępowaniu w sprawie o wypadek drogowy z natury rzeczy za miarodajne uznać należy tzw. ślady materialne wypadku . „ Ocena „ świadka P. M. , obserwującego przede wszystkim drogę z punktu widzenia swojego bezpieczeństwa , sytuację drogową ze znacznej odległości nie może być uznana za pozbawioną błędów . Stąd do „ oceny „ tego świadka , według którego manewr oskarżonej mógł posiadać cechy nagłości – kierujący (...) wykonywał „ ucieczkę „ w prawo , należy podejść z dużą ostrożnością . Nie budzi też wątpliwości – w świetle reguł art.7 kpk – iż w przypadku opisanego przez P. M. manewru samochodu (...) powinno to znaleźć odzwierciedlenie w śladach materialnych wypadku .

Zeznania świadka J. P. – jak sam wskazuje na to skarżący – są irrelewantne dla ustaleń w sprawie .

Reasumując , wydany przez Sąd Rejonowy wyrok , uwzględniający zasadę in dubio pro reo / art.5 & 2 kpk / uznać należy za prawidłowy . O kosztach orzeczono zgodnie z art.636 par. 1 kpk .